

MARIPAU MEDINA ■ SOPRANO I PROFESSORA DE CANT I DE VIOLONCEL

‘Els cantants som purs atletes’

MARINA PALLÀS

- Com vas començar a cantar?
- Als tres anys. El meu pare dirigia la coral de Roquetes i la meua-mare també cantava. El pare de l'avi del meu pare ja era pianista i va fundar la banda de música de Morella. Sóc la cinquena generació de músics a la família. Des de petita vaig anar al Conservatori de Música, era part de la meua formació. Tocava el *cello*, però de segon instrument vaig agafar cant, i es va girar la truita. M'agrada actuar, sortir a l'escenari.

- I el ‘cello’?

- Continuo tocant i donant classes, has d'espavilar-te per no perdre-ho. Però la realitat és que canto molt més. M'agrada molt la docència, apropar el cant a la gent perquè vegin més normal el fet de cantar i que és important tractar la veu a la vida quotidiana. Al cap i a la fi, és un instrument que tenim i usem tot el dia. M'agradaria anar al Liceu o fer més musicals arreu, però sento que estar aquí a casa explicant i ensenyant allò que sé és la faena que he de fer ara.

- Però hauries sigut cantant sense la teua família? Què hauries sigut si no?

- Per inèrcia vas seguint, però si he continuat és perquè ha sigut decisió meua. Vaig fer el batxillerat biosanitari, crec que m'hagués dedicat a la biologia.

- I què va passar perquè prenguessis la decisió de cantar?

PERILL
Maripau Medina (Tortosa, 1992) és soprano i música. Va arrelar a Morella, tot i que actualment viu entre Roquetes i Amposta. Ha estudiat el Grau de l'ESMUC de Sant Clàssic i és professora de cant a la Lira Ampostina i de violoncel a l'Uddecònia. Aquest cap de setmana protagonitzarà l'òpera *La Gioconda* de Gaetano Cappuccini que es representa a la Lira Ampostina.

Maripau Medina ha protagonitzat tots els musicals de la Lira Ampostina des del 2012. FOTO: JOAN REVILLAS

- Que vaig començar a fer concerts abans d'acabar el batxillerat i vaig veure que havia de ser això. Però la biologia em continua agradant molt per la seua relació amb el cant. El cant forma part de l'anatomia, has de conèixer el teu cos. És la foniatria, en realitat.

- No ho havia pensat mai. Què es necessita, a banda de bones cordes vocals?

- Està clar que la base és física, però el fet de començar de petits és molt important. A la gent que comença més tard li costa més, com els idiomes. Després és un treball molt rigorós, de molt d'esforç. Sempre ho dic: els cantants som purs atletes.

Aquesta setmana hem fet assajos fins a la una de la matinada i estic baldada dels abdominals. Hem de fer un ritual, escalfar...

- I com han anat els assajos?

- Portem des de l'abril amb *L'elisir d'amore*, però l'última setmana és sempre molt inten-

sa, amb tots alhora, el cor, la banda... Passem moltes hores junts, així que aprenem molt de tots i es formen vincles.

- Però com a protagonista de l'òpera, tens més pressió.

- L'esforç és de tots per igual, també per qui toca les maraques, i tots tenim la pressió de sortir davant del públic. Els protagonistes portem molt de pes damunt perquè movem l'escena, però els músics estan dos hores tocant, per exemple.

- Ha sigut el primer cop?

- No, a la Lira vaig protagonitzar també *El fantasma de l'òpera*, *Carmen*, *Cançó d'amor i de guerra*, *Mar i cel...* *L'elisir d'amo-*

re és molt divertida, el públic riurà molt, que ja toca.

- Fent comèdies es fa la música clàssica més popular?

- Crec que has de fer la música clàssica més propera, és una qüestió de vendre-la millor. La gent pensa que no l'entendrà i al final li agrada, el que passa és que no se la deixen descobrir. Als 11 anys era l'única alumna de cant. Hem avançat molt. No pensava trobar faena de cantant a l'Ebre i mira ara, tinc quinze alumnes. Aquí també hi ha oportunitats.

- Què escoltes en la intimitat?

- De tot. Menys quan trona, que em poso el *Rèquiem* de Mozart.

La gent pensa que no entén la música clàssica, i el que passa és que no se la deixen descobrir